

силни мразове; нѣмаше и газъ въ лампата, макаръ да се стъмнѣваше много рано. Момичето цѣлъ день нищо не бѣше яло, а майката гладуваше отъ два дни.

— Азъ немога повече да търпя. Ще умра, ако не ми дадешъ кжсче хлѣбъ, — каза момичето съ слабъ гласъ.

Не, — възрази майката, като я спусна отъ ржцѣтъ си, — ти не трѣбва да умрешъ. Да идемъ да те турна на креватчето, ти тамъ ще се стоплишъ, а азъ ще ида да ти донеса хлѣбъ.

— Да, мамо, иди! — бѣбрѣше момиченцето, докато майката го съблачеше и туряше на кревата, — само по-скоро, моля ти се, по-скоро.

Майката тръгна да иде при съсѣдката си, която живѣеше въ сжщия домъ, на първия етажъ. Съсѣдката ѝ бѣше твърдѣ богата, скжперница и зла. Тя завиждаше на младата вдовица, защото при всичката си бѣдностъ, тя бѣше много по-красива отъ нея.

— Любезна съсѣдко, — каза тя, — дайте ми на заемъ 2—3 лева. Ще ви ги върна веднага, щомъ спечеля пари. Или пъкъ ще ви извърша нѣкаква работа. Ние вече отъ два дни мрѣзнемъ и гладуваме, и дѣтето ми плаче, защото не мога да го нахраня.

Богаташката съ нетърпение я изслуша и сърдито ѝ отговори:

— Е, азъ ли ще ви храня и издържамъ? Ако захвана да раздавамъ, скоро и за насъ нищо не ще остане. Работа за тебе сжщо нѣмамъ сега. Идете си с'богомъ!

— Значи, момиченцето ми трѣбва да гладува!

— Извика тя, чупейки ржцѣ.